

2059 $\frac{6}{2}$ 51: 2. beh. af f. om Danmarks tilslutn. t. oprett. af en fælles forsvarsstyrke i Europa. 2060

[Alfred Jensen.]

også blive fremefter: at man bøjer sig for de store staters ønsker, og det vil i virkeligheden sige for imperialismens ønsker.

I betænkningen er der ligesom lidt mere fasthed over flertallets udtalelser i afsnit 2 på side 2, idet der her siges, at det er en forudsætning for vor deltagelse, at danske styrker først og fremmest skal bidrage til forsvaret af selve Danmark, og at de derfor enten må placeres på dansk område eller i umiddelbar nærhed deraf. Jeg ved ikke, hvilke garantier man har for, at danske styrker netop bliver placeret under hensyn til de forudsætninger, der her udtrykkes. Det fremgår ikke af betænkningen, at man har fået garanti, men det siges at være en forudsætning. Hvad vil man gøre, hvis den øverstkommanderende beordrer disse troppestyrker andre steder hen? Foreligger der så en forholdsordre til officerer og soldater om ikke at adlyde en sådan ordre? Hvis der ikke kommer til at foreligge en sådan forholdsordre, og hvis der ikke er truffet aftale, betyder denne forudsætning jo ikke en snus, og så er det hverken flertallet eller rigsdagen eller den danske regering, der kommer til at afgøre, hvor de danske tropper skal forbløde — så bliver det den øverstkommanderende.

Jeg vil også sige, at det er i allerhøjeste grad uheldigt, at man ikke er i stand til at oplyse noget som helst om, hvilke byrder denne enhedshær vil påføre Danmark udover de byrder, der allerede er pålagt Danmark som følge af oprustningen. Det har hidtil været sådan, når vi andre kom og stillede forslag om sociale foranstaltninger, at man spurgte: Hvor skal pengene komme fra? Og det er ikke mindst i denne periode sådan, at man skærer ned på alle felter. Der er ikke penge til sociale foranstaltninger, brændselshjælpen har man ikke kunnet gennemføre — jeg ved ikke, hvad motiveringen er herfor, men det skal ikke undre mig, om man kommer og fastslår, at det er der ikke penge til. Der er ikke penge nok til aftenskoleundervisningen, der er ikke penge nok til kulturelle formål som videnskaben, men når det drejer sig om militærbevillinger, udsteder man blankoveksler.

Jeg har forsøgt at finde ud af, om man ville komme med en begrundelse for, at de

foranstaltninger, der her blev foreslået, var nødvendige. Der står praktisk talt ikke noget i betænkningen derom. Der står, at det er nødvendigt at styrke Vesteuropas og Danmarks forsvar, men derudover siger man ikke noget.

Ordføreren for udvalget (Rasmus Hansen) har imidlertid ført et langt forsvar for denne oprustning. Han har fremført adskillige ting, der skulle godtgøre, at Vesteuropa var truet. Jeg er ikke i stand til i den taletid, jeg har, at gå ind på alle de problemer, der her blev taget op til behandling; jeg håber, at andre af mine partifæller vil være i stand til mere indgående at gå ind derpå. Men jeg vil gerne sige, at det ærede medlems omtale af forholdene i Østtyskland, der skulle bygge på dokumenter, som jeg ikke kender, og som jeg heller ikke har set at offentligheden kender, strider mod de oplysninger, som selv borgerlige blade, der ellers går ind for Atlantpagten og Atlantpolitikken, har bragt. Jeg har adskillige citater her, som har den fordel, at de er yngre end det materiale, som det ærede medlem betjente sig af, og som fastslår, at der ikke er tale om nogen oprustning i Vesttyskland, at der ikke foreligger noget som helst derom. (*Hans Thyge Jacobsen*: Hov, hov!). Sagde jeg ikke Østtyskland? (*Hans Thyge Jacobsen*: Nej, det ærede medlem sagde Vesttyskland!). Ja, men det ligger i sagens natur, at det var Østtyskland, jeg talte om. Man kan så have mere eller mindre tillid til det ærede medlem hr. Rasmus Hansen og til det materiale, han bringer frem, men det er dog højst besynderligt, om kendte vesteuropæiske blade skulle have kendskab til det materiale, det ærede medlem fremkom med her, og så alligevel — hvis de følte, det var rigtigt — skrev, at dette materiale ikke var korrekt. Der er ikke tale om nogen militarisering af Østtyskland.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger angående de østtyske problemer, men det ærede medlem og andre har ved forskellige lejligheder også talt om den trusel, Sovjetunionen skulle udgøre, og derfor føler jeg både, at det er min pligt, og at jeg er berettiget til at bruge nogle minutter til at tale om disse forhold.

Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen er jo ikke den første, der kommer og påstår, at Sovjetunionen fører imperialistisk politik.